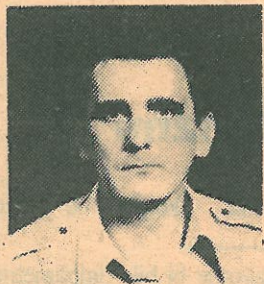

PIŠETA IN UREJUJETA:

Lojze Košorok
in Pavla Gruden

Kar po domače...

Intervju, ki ga je imel prejšnji teden naš rojak g. Lojze Košorok, etnični in socialni delavec, zg. Danico petrič, radio napovedovalko pri slovenski oddaji, je izzval tako veliko zanimanje, da kot sourednica te naše strani smatram za

potrebno, da ga, če g. Košorok, ki je skromen človek, na to pristane ali ne, objavimo v celoti brez nadeljnega komentarja.

Pavla Gruden.

V današnji oddaji van želim predstaviti saj bi kar lahko rekla znanca Lojzeta Košorok. Čeravno vas veliko naših poslušalcev osebno pozna, mnogi vsaj na videz, bi nas vseeno še zanimalo nekaj osebnih podatkov. Predsavite se nam prosim!

Hvala, predstavili ste me že sami. Sam sebi ne bom delal reklame. V tujini sem že več polovico mojega življenja, potem lahko sklepate da nisem več rosn mlad. Ker sem poročen, nisem več zanimiv za mlada in neporočena dekleta, zato bom pač skušal ostati zvest moji Marički. Končno kdor me ne pozna lahko vidi mojo sliko vsak ponedeljek, če kupi časopis NAŠE NOVINE za 30c in pogleda stran devet.

Že kmalu po prihodu v Avstralijo ste postali ena gonilnih sil pri SDS, pozneje vas srečamo pri delu za slovenstvo skupaj s soprogo na Triglavu. Zakaj ste toliko delali pri društvih?

Moja slabost mogoče - ali ne? Mislim, da sam si kot ljudje dolžni pomagati drug drugemu, posebno to v turini. Človek je družabno bitje in zato teži k družbi. Slovenci smo pač družabni ljudje in smo radi skupaj. Cilj je bil vsekakor, da tudi v novi domovini nadaljujemo z našo kulturo, tradicijami in običaji in da se kot taki uveljavimo med Avstralci, da bi nas spoštovali in da s tem doprinesemo svoj delež novi domovini in družbi v kateri bomo živeli. To bi bila dolžnost slehernega Slovenca - posebno pa moralna dolžnost vsakega izobraženca.

No in danes vas najdemo pri prosvetnem in socialnem delu v Jugoslovansko-Avstralskem Centru v Newtownu. Kako, da vas je življenska pot zapeljala tja? Morda kako naključje ali potreba?

V Jugoslovansko-Avstralskem socialnem Centru je bistveno drugačno, kdo pri večini drugih etničnih društvih. Pri društvih katera sva omenila, semoral ledino. Delo, za katero smo jim prvi prišli ugodili pot, so prevzeli mlajši. Izkazalo se je, da je potreba za duhovno izživljanje pri teh dveh društvih minimalna. Odsel sem tja, kjer je potreba bila še večja in kjer se ljudje zavedajo duhovne revščine in se je ne sramujejo - ampak segajo po pravih vrednotah, vedo da je notranja vzgoja človeka najvažnejša. Da bi zadovoljil tudi svoje težnje, sem se pridružil ljudem ki imajo iste cilje. Najprimernejše mesto za tako delovanje je brezdvomno Etnična šola v Newtownu, ki jo obiskuje 500 otrok.

Razen tega, je okolica Newtowna središče številnih etničnih skupin, kjer se iz dneva v dan pojavljajo težki socialni problemi. In ker imam nagnjenje do ljudi katerim sem potreben sem tu našel izraz svojli ljubezni do človeštva. Ljudje kot posamezniki me zanimajo, skušam jih razumeti in jim biti na uslugo. Razen šole, ki sem jo omenil, obstaja v Newtownu Socialni center kamor se zatekajo potrebni: nasvetov, pomoči in utuhe. Smatram, da sem tu našel

odmev svojemu notranjemu klicu.

Ali nam lahko na splošno kaj poveste o tem Centru v Newtownu, kako dolgo obstoja, in kaj vse tam imajo in da Slovenci ta Center nekako ignoriramo?

Potreba za Jugoslovanski center za socialno delo in našo etnično šolo v Newtownu, je odkrila socialna delavka ga. Jovanka noussair rodona iz Srbije, katera se je oprijela predloga insitstva za socialno zaščito, da se izven mestnega središča velikega Sydneya nujno organizira tako središče. Kar je seveda ga. Jovanka Noussair sprovedla v življenje leta 1975 v Newtownu. Naš Jugoslovanski Centar je žal edini v NSW in eden najrazvitejših v Avstraliji.

In kakšno delo vi opravljate tam?

Ko se je ga. Jovanka Noussair lani v septembru vrnila v domovino, nekako 'hočeš-nočeš', sem bil imenovan da stopim na njeno mesto in da prevzamem njeno delo. Naš Centar se ne bavi izključno s socialno-

kulturnimi problemi, ampak je v ožjem stiku in sodelovanju s Komisij za etnične zadeve. Preko njih posredujemo našim klientom vse informacije s pomočjo katerih bi se novodošli imigranti mogli vključiti s čim manjšimi težavami v življenski način tukajšnje družbe, da bi se spoznali s svojimi dolžnostmi do države in do svojih pravic. Na nas je tudi borba za zaščito naših pravic kot etična skupina in dosego vseh privilegijev, ki jih imamo kot avstralski državljani. Razen tega preprečujemo vsako diskriminacijo in iščemo čim tesnejšo povezavo z ostalimi etničnimi dobronamernimi skupinami, ker smo vsi člani družine narodov Avstralije. Nacionalni šovinizem, strankarsstvo, klikarstvo, klubske patriotizme, kulte osebnosti, vsa negativna gibanja, ki rušijo solidarnost človeške družbe mi absolutno odklanjamo. Vse delo našega Centra temelji strogo na človekoljubju. Mi ne priznavamo nikakršne rasne, politične, verske in razredne diskriminacije.

Kot socialni delavec se srečujete z vse mogočimi problemi naših priseljencev. Kateri njihovi problemi so najbolj pereči?

Veliko število problemov se pojavlja vsled pomanjkanja znanja angleščine in nerazumevanja avstralskega družbenega sistema. Skoraj vsi problemi so bazirani na pomanjkanju čustvene uravnovešenosti, katere posledice so slabi zakonski odnosi, problematični otroci, živčne bolezni, občutek manjvrednosti in osamljenost. Pogosto se srečujemo s problemi ki imajo izvor v finančnih težavah radi trenutne ekonomske krize. Velike borbe vodimo v interesu ponesrečenih, ki imajo zakonsko pravico do določene denarne odškodnine. Iz tega je razvidno, da imamo opravka s socialnimi, pravnimi, zdravstvenimi in finančnimi ustanovami.

In kako jih pomagata reševati?

Naša pomoč je bolj posredna kot

direktna! Vsled pomanjkanje angleščine s strani naših klientov za njih vršimo telefonske pogovore, pišemo prošnje, izpolnujemo formulare, posredujemo tolmače in jim dajemo vsesplošna navodila ter nasvete. Če je potrebno rade volje posredujemo osebno. Razen tega tudi posredujemo prevozna sredstva, začasna stanovanja, varstvo otrok, zaposlitve, nego in pomoč bolnim in ostarelim. Obiskujemo rojake v umobolnicah ter zaporih. Večkrat se zgodi, da klientu s kupom problemov njegovega zavoženega življenja, nihče več ne more pomagati: vendar ga potrpežljivo poslušaj, da se spove svojih "grehov", skušaj ga potolažiti, mu daš kak nasvet ali ga pomiluješ. S tem je dobil vsaj do neke takozvano "duševno terapijo" in od tebe je odšel potolažen kot spokornik iz spovednice. Vsekakor pa ne moremo utajiti dejstva, da čestokrat s slučajji, ki so vse drugo kot prijetni, zahajamo z našimi klienti na sodišča in policijo.

Vlada Jugoslovanski Center finančno pdpira, ali ne? Ali je podpora zadostna in kako jo uporabite? in kakšne namene?

Prvenstveno je treba poudariti da je laburistična vlada prva kot pobudnik takih etničnih centrov priskočila na pomoč s skromno finančno podporo. Uspeli smo dobiti razumevanje vlade premiera g. Wrana. V veselje nam je da smo po tri letni borbi z birokracijo uspeli, da nam je izdatno priskočila na pomoč federalna vlada za naslednja tri leta. Kar dokazuje da Camberra priznava veliko vrednost našega Centra v korist družbe. Sredstva so vedno minimalna, denar uporabimo, da vzdržujemo svoj urad, ki ga imamo v Townu Hallu v Newtownu. In seveda da s tem plačemo dva uslužbenca, v naslednjih 3 letih, pa s pomočjo omenjene pomoči bomo zaposlili trtjo osebo, ki bo socialni delavec z univerzitetno izobrazbo.

Ali je morda še kak drug Slovenec povezan z vami delu v Jugoslovanskem centru in sli Slovenci pridejo na kulturne prireditve vašega Centra oz. ali se poslužujejo socialne pomoči ki jo nudite?

X Ze samo dejstvo da se ta ustanova oz. organizacija imenuje YUGOSLAV-AUSTRALIAN INFORMATION AND WELFARE CENTRE, priča, da se pri njemu udeležujejo posamezniki vseh narodov iz Jugoslavije. Posebno zanimivo je to, da z nami sodelujejo starejši in mlajši Avstranci iz različnih profesij (precej mladih intelektualcev) in člani drugih etničnih skupin.

X In še eno čisto konkretno vprašanje. Ker smo ravno pred materinskim dnem naj vas vprašam kako bi na primer pomagali materi srednjih let, ki se zateče k vam, z dvema nedoraslima otrokoma. Mož alkoholik jih je zapodil na grob način. Ostali so brez strehe in brez denarja, niti mati niti otroka se v dom kjer razgraja alkoholikar se ne žele vrniti nazaj niti za eno noč. Kako bi tej materi in otrokoma pomagali?

V takem slučaju če mati ni gmotno

preskrbljena jo pošljemo začasno v zavetišče. Med tem je posredujemo socialno pomoč v obliki pokojnine. Napotimo jo v tozadevno zakonsko posvetovalnico, obvestimo tozadevno oblast za zaščito otrok - YOUTH AND COMMUNITY SERVICE in sodišče. Ter po potrebi socialnega delavca v šoli. Žrtve pijanstva pošljemo v zavode za zdravljenje alkoholizma, če oseba želi na to pristati. V nasprotnem slučaju postane žrtev usode in kar je najslabše, slej ko prej postane breme družbe - ki ima vse manj in manj razumevanja za človeške žaloigre.

In zdaj naj vas vprašam, še čisto nekaj drugega. Z go. Pavlo Gruden urejata slovensko stran NAŠE NOVINE, ali je namen te strani nekako "razčiščevanje" slovenskih razmer oz. kritiziranje naših izseljenskih napak.

Zelo lepo vprašanje. Na najini strani želiva izpopolniti tisto veliko vrzel v našem laičnem tisku, ki zelo pomanjkljivo skrbi za nego in dvihanje duhovnih vrednot; preprečiti hiranje narodne zavesti, v upanju - proti upanju, da bi nekoč postali složen etnična skupina v vrsti bolj kulturno produktivnih med narodi Avstralije!

Kaj se vam zdi, bi Slovenci v Avstraliji lahko izdajali svoj časopis tedensko?

Da, - ako bi se mi vsi zavedali, da smo kot narod v tujini dolžni obdržati svojo indentiteto neokrnjeno!

No in da nebo spremembe, naj pa še vas vprašam, ste poslušalec naših slovenskih radijskih oddaj in kako so vam všeč, ali vam niso všeč?

Kolikor jih morem, jih rad poslušam, sem zelo ponosen, da radio sploh imamo, vendar bi dal eno pripombo.

Nič ni tako dobro, da bi ne moglo biti boljše! V uteho vsem, ki se trudite pri naših oddajah, lahko rečem le to, da vsem ne boste nikdar ustregli.

Vendar vi vsi opravljate pomembno kulturno poslanstvo, za kar vam bi poslušalci lahko bili le hvaležni! Zato z moje strani - iskrena hvala!

Bi morda na koncu najinega kar pestrepagovora želeli še kaj povedati?

4 Bi imel eno misel, ki bi jo želel poudariti. Strinjam se z mislecom, ki je zapisal: THERE IS NO INDEPENDENT MAN. Po naše bi rklj: DA NI ČLOVEKA, KI JE NEODVISEN OD ČLOVEKA. S tem hočemo poudariti, da neodvisnih ljudi ni, da smo vsi odvisni drug od drugega in da smo po naravne zakonu dolžni pomagati drug drugemu.

G. Košorok iskrena hvala za ljubezne odgovore in ker vem da se vam za vaše delo, ki ste ga opravili pri društvih za Slovence in za delo, ki ga opravljate danes v Jugosl. Centru ni nihče razumejo in ga zahvaljujem danes jaz v imenu vseh tistih poslušalcev, ki vaš trud razumejo in ga znajo ceniti. Vama s soprogo je za zahvalo namenjena sledeča pesem.

Ponoči, ko vse spi

Anna P. Krasna

Ponoči, ko vse spi
in sveti ščip,
zalaja pes v medlo mesečino
poletne noči.

V bližnjem logu zapoje slavec
in cesta je tiha,
brez brnečih vozil.

Tedaj se pomakne kazalec časa
nazaj, nazaj v domovino
moje mladosti:

Na travnikih polnih cvetja
zapojó kose ob zori.
Vse poti do vasi so obraščene
z zelenim,
v maju belo-cvetočim
trnjevim grmovjem.

Zora dneva gine -
brhke grabljice hitijo na polje
sušit seno,

ki ga počasni pari volov
in čvrstejših vrancev
vozijo v bele vasi
mojih mladih dni...

Janez Menart

Semafori življenja

Iz raja otroštva, z nalitim bencinom,
z izključenim števcem poti in hitrosti,
ob kamnih bežečih spomenikov mladosti,
v predmestje življenja, z nezmanjšanim plinom;

vse ožje cestišče, razmišljena glava
in prvo križišče in stoji semafori,
strah, zdrznjena misel, podplat na zavori
in smerni kazalec in nižja prestava;

s križišča v križišče in s ceste na cesto,
na levo, na desno, počasi, hitreje
in sonce slepeče, ki greje in greje,
in v mōro napora razlezeno mesto;

hrumenje motorjev, parkirni prostori,
obvezne smeri in možgani na vzvodih
in trudne rokó in drget na prehodih
in, kakor zaspane oči, semafori;

še zarja na steklu, še mrak brez obetov,
megla na asfaltu, še lučka, ki kaže
poslednji bencin, in že ost žarometov,
ki tiplje po poti do mirne garaže.

TRIBINA ČITALACA

Telefonski
razgovor
sa Đidom

Halo... Halo... Jeli to moje rodno selo?... Jeste!... Oooo, baš fino, a ko je tamo?... Đido! Ti si Đido, staro momče! Pa kako si?... Šta, zar imaš problema? ...Uh, uh, uh, žao mi Te ali Ti ne mogu pomoći, vjeruj mi... Šta, fali Ti lova? E vidiš, to i meni fali. Svega imam, ali toga ni za lijek!... Jeste, znam da sam ovdje već godinu dana, ali zato vrijeme nisam stigao ništa skupiti sem tri kredita koji iznose pet staja mesečno, a pored toga platim "Flet", po naški rečeno stan, onda struja, plin, "Medibank", te nek, "Union" i šta Ti ja znam... Jeste, svašta mi utrpili, ali kako da ne prihvatim, kada neznam šta mi nudi... Ma jok, neznam ni beknuti engleski, pa ne da imam ja problema radi toga, već svi oko mene... Na poslu! Ta lako se snalazim. Imam dobrog predradnika, sve mi objašnjava, a kada vidi da ne ide, onda šta hoće da kaže on nacrt... Jeste, sada je donio neke flomastere u boji i vjeruj mi da dobro crta, pa mislim da će postati slavan likovni umjet. Nik prije nego ja englez... Plata! Nije loša. Imam hiljadarku nedeljno bez osam staja, to ti je lova, po vašem dva miliona bez jednog i šest staja...

... A, za ovaj razgovor? Tane pitaj, koštaće me ko pantu pita, ali ajde, obećao sam da ću Ti se javiti, pa za staru momčinu, sve se može... Jeste, jeste imam i ovdje prijatelja i engleza i naših i grkljana, ali nisu kao Vi tamo... Ta da, puno prijatelja, puno problema i događaja. Baš neki dan su se englezi čudili jednom mom objašnjenju u kojem sam se i Tebe sjetio, a u vezi letećeg tanjira što se ovdje spustio... Ma ne Đido, nisam se sjetio Tebe kao pilota toga tanjira, već sam englezima rekao, da leteći tanjiri nisu ništa čudno, da je to u mome rodnom selu normalna pojava, jer kad se moj prijatelj napije, Đido, onda ne da su leteći tanjiri, već i lonci i šerpe i vangle i viljuške (i to za dvanaest osoba) leteć... Jeste, baš tako sam im ispričao, a onda su o tome pisale i ovdašnje novine... Kako znam? Pa drugi su mi pričali, jer ja se ne razumem u ovu štampu pošto oni jedno pišu, a drugo čitaju... Da, da, pa sam se u vezi toga sjetio i jednog velikog čovjeka iz našega kraja...

... Ta ne, ne velikog, viso kog Čaplju, već velikog po nauku, znanju, velikog

Vuka... Ma jok Đido, ne vuka koji ti je lanjske godine, dok si pijan spavao, poklao četrnaest ovaca, pet jaganjaca i rasplodnog ovna, već Vuka, Vuka Karadića sam se sjetio što nam napravi tako divnu azbuku sa kojom se lijeop i lako sporazumjevamo preko papira... Neznam, neznam zašto nisu, kada su već odlučili kao useljenike primati samo učene ljude u Australiju, zašto nisu doveli prvo njega dok je bio živ (pokoj mu duši) pa da im napravi azbuku... e pa da, šta im sada možemo, ne možemo im pomoći baš kao što ni ja tebi ne mogu pomoći i poslati koji cent.

... Ta znam da si Ti snalažljiv i da ćeš se i bez mene snaći. Nego, reci mi da li si zaposlen, dali pijuckaš pomalo onu dobru "Šljivu"?... Šta! Znači stara priča. Opet si sepočeo direktoru mještati u samoupravljanje, pa Te najurio!... A piće!... Šta? u Tvojjoj kući seljačka buna?... EĐido, kada nemaš granice u piću, a pored toga voliš da vređaš i mogu zamisliti kako si prošao kraj Tvojih jedanaestoro djece, a svi su Ti pametni na majku a jaki na oca... Ta ajde, šalim se, nemoj se ljutiti, nego, reci mi kako tamo život, kako cijene, ima li mesa?... Jeli! Pa i ovdje su skočile cijene, samo tu ima raznog mesa, ima i mnogo konzervi za kerove i mačke, pa jedan čovjek što voli mačjetinu, videći naslikanu mačku na konzervi, mislio da je to od nje meso, kuno i pojeo dve konzerve, pa tri dana se derao i grebao zidove, htijući se popet na krov kao mačor u veljači (Februaru)... Jeste, istina je, a jedan opet pogrešno pojeo keks za kerove i sada nikako da ide u toalet, pa ga komšija tužio sudu što mu od vlage trune ograda... Jeste Đido, ima i sporta ovdje, a najpopularnije su konjske i pseće trke, samo to ne idem gledati. Ima i pored toga rasonode. Uglavnom, dobro je i lijepo u ovoj našoj novoj domovini, samo nije to kao tamo. Vjeruj mi da bih volio biti tamo, sa Tobom, pa da mi ispričaš koju masnu... O, jeste, idem, idem i na pecanje i u lov, samo slabo se dolazi do mesa, ali ja dolazim na lagan način do zečeva, imam uspjena u lovu na njih... Ee, jeli! Htio bi da znaš kako hm?... Dobro, reću Ti, samo, nemoj to nikome reć jer ćeš imati konkurenciju... Da, da... Evo,

slušaj kako ih hvatam; kada rasadujem kupus, ja odmah kraj svake rasade-korena stavim jedan poveći kamen... ta zanm, znam da zec neće glabati kamen, ali čuj zašto ja stavljam kamen kraj svake glavice; zec kada dođe, onako izjutra dok je još rosa da se najede kupusa on onda, kada se najeo, da bi otrsao rosu sa brkova, on trzo klima glavom lijevo-desno, a pošto nevidi u stranu, samo napre, on lupi glavom o kamen i pada mrtav, a ja onda oko podneva dolazim sa vrećom i samo

pokupim zečeve i mesa ko balta... Šta? Lažem? Ajde nemoj me vredati, znaš da ja i sam ne trpim lažove... ne, ne, ta istina je kad ti kažem... znaš šta?!... Da se mi vebi prepirali oko svega toga i da mi još nebi ispričao koju laž što bi me uzrujalo, bolje da prekinemo ovaj razgovor... Da, jeste... u redu, ali prije svega želim pozdraviti sve Tvoje, Tebe lično, stari družo, sve naše prijatelje, da si mi živ, zdrav i veseo, mnogo Te pozdravljam i doviđenja.

Andrej Gustov Marčok

Ti i Ja

Tvoja daljina je sasvim blizu

I krade moj duboki mir

Dono si tvoju neodlučnost

Kao vjetar kad' luta

Da od nje pravim pjesmu o ljubavi

Kojoj neće biti ni kraja ni puta.

Katarajn - Capari Štefica

Aforizmi

"Žena je daleko sposobnija od muškarca da moralno sroza neku drugu ženu, ona poseduje virtuoze, prefinjene manire za to..."

"Danas, moderna psihijatrija postiže izuzetne uspehe u oslobađanju kriminalaca krivične odgovornosti, istini za volju ona ponekad nekoga leči pa čak i izleči..."

"Dok se na nečijoj trpezi nalazi izobilje svega (Npr. specijalitet - doručak od jezika retkih afričkih ptica), drugi bi bili zadovoljni koricom hleba ili šakom obične riže..."

Srdan Čičulić

Neobičan Dan

Juče, celi božji dan sam spavao i celi dan se budio. Zamišljao sam te negde u Beogradu pored Kalemengdana kako lutaš po nekim ulicama poznatim i nepoznatim, kako držiš kišobran u ruci i kako kiša pljušti po tebi. A ti neodustaješ od tvoje šetnje. Juče, celi božji dan sam spavao i budio se. Bio sam spreman i u stanju davati sedam ostalih dana samo da bi te malo gledao makar ne bio ni minuta cela, iako bisve to

bilo malo, jer ja se tvoga lika nikada, nikada nagledati se ne mogu. Juče, bila je nedelja sasvim neobična k'o nijedna pre nje. A ja, zamisli ceo dan sam spavao i ceo dan se budio, jer lakše mi je sve to bilo spavati i buditi se nego da zamislim da te nema pored mene, i ta te celi dan videti neću. Juče, pored svega sam saznao da nisam smeo ni slučajno da naviknem da te vidim svakog dana, da te gledam svakog dana, i mnogo toga svakog dana. Juče mi je dan bio dugačak kao jedan vek jer juče, ceo dan sam bio bez tebe i ceo dan sam spavao i ceo dan sam se budio.

Condor Valentino

Aforizmi

Vreme je jedina stvarnost koja ne stari.

Kada bi duh bio materijalan; glavonje bi bile najpametnije.

U pogledu znanja ima četiri vrste ljudi: Oni koji neznaju da neznaju; oni koji znaju da neznaju; oni koji neznaju da znaju; i oni koji znaju da znaju.

Da bi čovekov duh bio uzvišen, treba imati odgovarajuću dubinu.

Mudri su oni koji uviđaju svoje budalaštine.

Kada bi se životinjama za trenutak zaiskrio tračak svesti; zamislile bi boga kao biće slično sebi.

Ljubav bez ljubomore ti je poput bogalja kome se zagubile štake.

Poroci su nasušni hleb vrlina.

Ko se boji smrti, neka ne ide u crkvu.

Hrabrost se sastoji u znanju u kojoj prilici treba da se stane na "Belegu"

Šta je istina? Istina je kombinacija prostora i vremena; koja se izražava kao inkarnacija večnosti.

Filozofiju glupaci preziru, lukavi je ni padaštivaju, a mudraci se njome koriste.

Milovanović Slobodan

Pisah pesme u slomljenim papirima, olovkom mozga bezsmislene monotonije prstima utopljenim u svoje ruke zalutalim praznim mislima ljudskog zaborava.

Pisah pesme ujednom listu bez krila na tek izniknutoj grani zelenog hlorofila ka struju penušavsi vala umirućih talasa, u dubini sunca i njegove zaspale duše. Pisah pesme u pogledu jednog dana.

Zoran Brkić

Ako si Čovek, Ako si Brat.

Ako si čovek, ako si brat, otvori svoje srce, u ovaj čas, u ovaj sat. Braća i sestre tvoju pomoć čekaju, dok ruševinama jadni lutaju.

Šta si po naciji, to nije važno, pruži ruke i brata ucveljenog zagrlj snažno. Ako si razliku ikada pravio, zauvek prestani, nikada neznas šta nose noći, šta nose dani.

Crnogorsko primorje, naš plavi cvet, bilo je naša dika, za njeg' je znao ceo svet. Al' u trenu sve se sruši, ode sva lepota, ostaše nam ruševine, pustoš i strahota.

Mili brate, dali čuješ decu, mrtvu roditelje zovu? Dali vidiš majke, mrtvu decu traže u srušenom rovu? Dali osećaš njine boli, dali vidiš suze? Za rođenima, nepobediva priroda što im uze.

Dali čuješ ranjenika, kako bolno ječi? Tvoja pomoć njemu može rane da zaleči. Da' vidiš zemljaka med' ruševinama rove? On uzalud svoje drage u zagrljaj zove.

Oni tamo tvoju pomoć trebaju, zaboravi ko si. Neznas šta i tebe čeka, šta ti vreme nosi. Koliko imaš pomozi, uteši, spasi, imaj na umu, ČOVEK I BRAT VAŽNO JE DA SI. Vera Stojadinović.